

Dunapart

Mindenki félt a 2000-es évektől, féltek valami újtól, ami megtörné a kopár, unalmas hétköznapjaikat.

Egyedül én vártam, hisz 2002-ben töltöm a már-már mitikus 40-et. Sok mindent megéltem, ez látszott az arcomon, amit próbáltam takarni, de valaki ráébresztett milyen „szép” is vagyok. Fialalok voltunk mind a ketten. A szeme sötétbarna, szinte már fekete volt. Arca makulátlan, enyhén borostás. Mosolya csodálatos. Ha Őt megláttam egyből derű töltötte meg a szívem. Azt a szívet, amit már nem adok oda senkinek. Mert a folyó mélyén fekszem, szívem darabokban, testemet vágások borítják. Egy párt alkottunk, minden este elmentünk futni, de ma nem akartam. Rossz érzésem volt, amit Ő eltüntetett egy mosollyal. A dunapart volt a kedvencem, a gyönyörű hidak, a szépen, sárgán pislákoló öreg lámpák olyan hangulatot teremtettek, amit máshol nem éreztem. Ő ma olyan más volt, mintha tényleg futna valami elől. Próbáltam tartani a tempót, de nem bírtam sokáig. Eltűnt. Idegen futott felém, sötét volt nem láttam rendesen. Nem Ő az. Egy ápolatlan arcú ismeretlen, szakadt, véres pólóban. Megijedtem, elkezdtem futni abba az irányba, amerre a férjem is futott. Megérkeztem egy padhoz, ami mellett egy lámpa, és egy fa volt. Ott feküdt a fa tövében a hasát szorítva. A pulóvere átázott, és a vért még a föld sem volt képes már elnyelni. A mentők hamar kiértek, de segíteni nem tudtak. Miután elmentek, nekem az őrre kellett mennem. A rendőrök ismerik a tettest, elkapni nem tudták még. Az a férfi volt, éreztem elszáll a vér belőlem, összeestem. Minden este elmegyek futni, és viszem azt a hétlövetű forgótáras szerkezetet is. Őt év telt el azóta. Kezd elhagyni a remény, hogy elkapjam és megöljem a férjem gyilkosát. 2007 október 24.-e van, hideg és sötét, de így is futok. Lassan a végére érek az utamnak, kezdem feladni. A sötétben ismerős árny jelenik meg. Ő az. Lassan kocogtam, néztem minden irányba, de hátra nem, kezemet a pisztolyon tartottam. Elkap hátulról, mikor megfordulok, hasba lövöm, ahogy ő tette a férjemmel. Tudtam nekem annyi. Távolról lehetett hallani ezeket a lövéseket. Elsétáltam ahhoz a padhoz. Ott, akkor éreztem vérzek. Utoljára látni akartam a kedvenc folyóm. Neki támaszkodtam a korlátnak, de megcsúsztam és beleestem a folyóba. Egy ott lakó fiatal férfi lefényképezte a tettest, engem. Mikor látta, hogy beleesek a Dunába és a rendőrök egyre közelebb vannak, ijedtében a képet feltűzte a fára, ami a pad és a lámpa mellett volt. Ahol a férjem és én is meghaltunk.